

juffrouwen met pellerintjes en mutsen met keelebanden zijn bij de jarige tante, die in een met groen en bloemen versierde stoel troont, op visite en het nichtje, een kleuter, die nog niet eens boven de tafel uitkijkt, mag uit een ouderwetsch trommeltje — dat ze nieuwsgierig om

te weten wat er in zit met haar eenehandje naar omlaag trekt — een koekje nemen. Bij „Wattezwarte katten met witte pooten. Heb je ze niet in de kerk zien loopen” het kleine jongetje, dat, weinig ge-

boeid door de preek van den dominee stiekum naar de kat zit te kijken. Het knikkebollende oudje naast hem, het zegenend gebaar van den predikant, alles is geheel in den toon. Verder wil ik nog noemen het gevoelige prentje bij „Kindje wip in 't bedje” en dat bij het werkelijk aardige versje:

Laatstmaal kwam ik
binnen Romen
Daar zat een walvischje
in de boomen
Die zong een liedje al
in 't latijn
Hij wist zijn stemmetje
zoo zoet te mengen
Gelijk de klokjes die
daar bengelen,
Dat is te zeggen grof
en fijn.

Werkelijk aardig zeg ik, want bij vele van onze oude rijmpjes is het verband tusschen de verschillende regels bezwaarlijk

te vinden, wat het werk van de illustratrice natuurlijk nog moeilijker maakt.

Het boekje „Raadsels” verzameld door Dr. G. J. Boekenooen is in denzelfden trant als „Handje Plak” en „Het Regent het Zegent”; alleen versieren hier uitsluitend gekleurde

plaatjes de tekst. De oplossing van de raadsels is altijd in 't prentje te vinden. Lang wil ik niet bij dit werkje stil blijven staan; ik noem slechts het aardig gevonden en zuiver geteekende plaatje bij „De schaduw”, dat bij de Overijsselsche boerinnen en het

poëtische bij „Daar waren eens vier zuster-tjes enz.”.

De „12 Sprookjes en Rijmpjes” zijn voor wat oudere kinderen geschreven dan de vorige boekjes. De plaatjes zijn hier steviger van bouw en minder onbehol-

pen van vorm. Hoe heerlijk van kinderlijke naiviteit is het plaatje van de engeltjes op de hemelsche wei. De licht-blauwe weide met de gouden sterre-bloemen, de dikke, blonde engelen-kindertjes die er op spelen, de bloemen gieten of aan een draadje een sterretje naar beneden laten bengelen. De

oude, goedige St. Petrus met de enorme gouden sleutel in de hand kijkt zachtzinnig dit leventje aan. Niemand anders dan een kind kan zich den hemel zoo voorstellen. Sierlijk geteekend is de plaat bij Haantje en Henetje. De verschillende karakters van de dieren zijn uitnemend uitgedrukt: het parmantige van den haan, het hongerige van

den wolf, het sluwe van den vos en het onnoozele van het gansje. Goed, scherp van tekening is „Het Luisje en het Vlooitje”. Het doorschijnende van de vleugels en het lijfje van de luis en het harige, hakerige van de vlo is juist uitgedrukt.

ILL. UIT „HANDJE PLAK”. „KOENE ZWANEN”.

ILL. UIT „HET REGENT HET ZEGENT.”
„WAAR BEN JE GEWEEST, BIJ TANTE.”